

Hristos - înfățișat în vestirea adevărului în lume (versetele 2-6)

În secțiunea anterioară, îndemnul au fost adresate unor grupuri specifice de persoane, dar acum ele sunt extinse la credincioși în general. Credincioșii trebuie să sprijine răspândirea adevărului prin rugăciune și prin comportament evlavios. Ei sunt încurajați să se roage pentru lucruri în general și mai ales pentru slujitorii Domnului, care răspândesc adevărul. De asemenea, ei ar trebui să se roage ca credincioșii să dea o bună mărturie celor pierduți.

Versetele 2-4

Coloseni 4.2-4: Stăruieți în rugăciune, veghind în ea cu mulțumire, rugându-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă a Cuvântului, ca să vorbim taina lui Hristos, pentru care și sunt legat, ca s-o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc.

Adesea ne rugăm pentru ceva, dar apoi renunțăm. Acest lucru nu este bun. Domnul ne învață că trebuie „să ne rugăm neîncetat și să nu obosim” (Luca 18.1). Se spune că avem nevoie de rugăciune la fel de mult cum avem nevoie să respirăm! În atmosfera de rugăciune sufletul înflorește, dar fără rugăciune se ofilește. Perseverența în rugăciune nu înseamnă că trebuie să Îl săcâim pe Dumnezeu pentru ceva ce ne dorim și să continuăm să cerem acel lucru până când El ni-l dă. Acest lucru nu face decât să dezvăluie un spirit neînduplecat, plin de voință proprie, care insistă să meargă pe propria cale. Dacă aceasta este atitudinea noastră, Dumnezeu poate să ne îndeplinească cererea, dar să trimită „uscăciune în sufletele noastre” (Psalmul 106.15). Iacov ne spune să adăugăm întotdeauna la rugăciunile noastre: „Dacă Domnul va vrea” (Iacov 4.15; Matei 26.39). Făcând acest lucru, arătăm că duhul nostru este supus voinței divine și că suntem dispuși să căutăm în cele din urmă voia lui Dumnezeu în această privință. „Veghind în ea” înseamnă: așteptăm ca Domnul să răspundă la cererea noastră de rugăciune; în aceasta se arată credința noastră. A face acest lucru „cu mulțumire” arată încredere în Domnul, ca și cum ai spune: „Oricare ar fi răspunsul Domnului (un da sau un nu), știu că este cel mai bun pentru mine; de aceea mă voi bucura și voi mulțumi chiar înainte ca El să răspundă”.

Așa cum am menționat mai devreme, Pavel le cere în mod deosebit credincioșilor să se roage pentru răspândirea adevărului: „ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă a Cuvântului, ca să vorbim taina lui Hristos”.

Versetul 5

În ceea ce privește modul lor de viață, Pavel le spune credincioșilor din Colose:

Coloseni 4.5: Umblați cu înțelepciune față de cei de afară, răscumpărând timpul [ocaziile].

Dacă umblăm cu înțelepciune în viața noastră de zi cu zi, vom avea „ocazii” de a împărtăși Evanghelia cu cei pierduți („cei de afară”). „Față de ei” înseamnă că suntem cu adevărat preocupați de bunăstarea lor. Când oamenii văd că suntem cu adevărat interesați de ei, ușile se vor deschide. „Răscumpărarea timpului” se referă la rezervarea de timp din programul nostru încărcat (acesta este sensul cuvântului „răscumpărând”), pentru a-l folosi în slujba Domnului. Pavel vorbește despre acest lucru și în epistola către Efeseni, dar într-un context diferit (Efeseni 5.15-21). Dacă studiem cele două pasaje împreună, vedem că există doar două domenii în slujire, în care trebuie să ne investim timpul:

- Răscumpărarea timpului pentru a fi un ajutor pentru cei care sunt „înăuntru”, adică în cadrul comunității creștine (Efeseni 5.19,21: „între voi¹, unii altora”)
- Răscumpărarea timpului pentru a fi un ajutor pentru cei care sunt „afară” (Coloseni 4.5), adică în afara comunității creștine.

Versetele din Coloseni 4, începând de la versetul 3, au a face cu faptul că noi vrem prin lucrarea Evangheliei să câștigăm pe cei pierduți. Este semnificativ faptul că „rugăciunea” este menționată înainte de a ne adresa „celor care sunt afară”. Acest lucru arată că toată slujirea evanghelică trebuie să fie făcută în dependență de Domnul.

Versetul 6

Coloseni 4.6: Cuvântul vostru să fie întotdeauna în har, dres cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.

Acest verset are legătură cu modul în care ne apropiem de ceilalți. Ar trebui să fim întotdeauna prietenoși, politicoși și serviabili în relațiile noastre cu oamenii din această lume. Acest lucru ajută la câștigarea lor pentru Hristos. Dar „cuvântul” nostru trebuie să fie și „dres cu sare”, ceea ce vorbește despre o anumită fermitate și precizie. Așadar, trebuie să ne amintim să avem un cuvânt pentru conștiința necredincioșilor, pentru ca ei să înțeleagă că au de-a face cu Dumnezeu și că trebuie să fie pregătiți să-L întâlnească. Vorbirea noastră trebuie să atingă conștiința necredincioșilor, dar dacă îi „presăm” continuu, le vom „tăia urechea” [adică nu vor mai dori să audă ceea ce avem de spus]. Pavel spune că vorbele noastre ar trebui să fie *condimentate* ici și colo cu un cuvânt potrivit pentru conștiința lor. Putem fi prea zeloși în eforturile noastre de a-i salva pe necredincioși și putem fi cunoscuți pentru că avem un impact prea mare asupra conștiinței oamenilor. Acest lucru îi descurajează și îi îndepărtează. Astfel de zeloși par să creadă că versetul nostru este: „Cuvântul tău să fie întotdeauna sare, dres cu har!”. Dar este exact invers. Scriptura ne spune că putem avea „râvnă pentru Dumnezeu, dar nu potrivit cunoștinței” (Romani 10.2). Zelul este bun, dar trebuie să fie călăuzit de cunoaștere și înțelepciune. Pavel le-a spus credincioșilor din Galatia: „Dar este bine să fiți zeloși întotdeauna în ceea ce este bine” (Galateni 4.18); credincioșilor din Colose le adaugă: „ca să știți cum să răspundeți fiecăruia”. Aceasta înseamnă că, dacă răspundem cu înțelepciune celor din afară, le vom trezi interesul și ne vor pune întrebări „despre speranța care este în voi” (1 Petru 3.15). Când ei au ajuns atât de departe, îi putem îndruma spre Hristos.

Rezumat al părții practice a epistolei, care conduce la faptul că Hristos devine vizibil în credincioși.

Cu aceasta se încheie partea principală a scrisorii. Dacă credincioșii pun la inimă tot ceea ce am studiat până acum, natura lui Hristos va deveni vizibilă în noi. Există trei aspecte legate de modul în care se dezvoltă acest adevăr:

- CE trebuie să fie dezvoltat? - Natura lui Hristos (Coloseni 3.12-15).
- CUM trebuie să fie dezvoltată natura lui Hristos? - Prin faptul că suntem plini de Hristos și de interesele Lui în tot ceea ce spunem și facem (Coloseni 3.16,17).

¹ Nota redacției: Sau: „pentru voi înșivă”, după cum spune nota de subsol a traducerii CSV-Elberfelder.

- UNDE să fie dezvăluită natura lui Hristos? - În fiecare domeniu al vieții credinciosului (Coloseni 3.18-4.6).

Salutări finale (versetele 7-18)

Salutările finale pe care Pavel le adaugă în corpul scrisorii descriu o imagine frumoasă a harului, a bunăvoinței și a interesului reciproc - toate aceste calități ar trebui să fie prezente în comunitatea creștină atunci când credincioșii se adună împreună conform adevărului misterului. Aceste calități arată cât de fericită este părțasia dintre credincioșii din trupul lui Hristos în timp ce călătoresc împreună pe drumul credinței. Unele persoane sunt menționate din diverse motive.

Tihic (versetele 7,8)

Versetele 7,8

Coloseni 4.7,8: Toate cele despre mine vi le va face cunoscut Tihic, preaiubitul frate și slujitor credincios și împreună-rob în Domnul, pe care l-am trimis la voi chiar pentru aceasta, ca să cunoască cele despre voi și ca să vă mângâie inimile,

„Tihic” (Faptele apostolilor 20.4; Efeseni 6.21; 2 Timotei 4.12; Tit 3.12) este menționat primul. El a fost cel care a adus credincioșilor din Colose scrisoarea. Pavel ar fi putut să-l aleagă pe Epafra pentru această sarcină, deoarece era din Colose, dar cum acesta era în închisoare cu Pavel (Filimon 23), acest lucru nu a fost posibil. De asemenea, Tihic trebuia să transmită și veștile personale despre „împrejurările” lui Pavel² la Roma. Astfel, Pavel știa că credincioșii din Colose vor fi interesați de bunăstarea lui personală, chiar dacă nu-l văzuseră niciodată (Coloseni 2.1). Acesta este creștinismul normal.

Nu se spun prea multe despre Tihic în Scriptură, ci doar ceea ce citim în acest pasaj. Pavel abordează aici *trei* caracteristici ale lui Tihic: A fost un „frate preaiubit”, un „slujitor credincios” și un „împreună-rob în Domnul”. Faptul că dragostea și fidelitatea se întâlnesc la o singură persoană este rar. Este un echilibru ideal. Atunci când oamenii încearcă să fie fideli, ei sunt adesea inconștient severi și neprietenoși. Ei tind să se îngrijească prea puțin de liniștea sufletească a credincioșilor. Pe de altă parte, cei care sunt caracterizați de dragoste sunt într-adevăr binevoitori, dar adesea în detrimentul fidelității. Nici una dintre aceste extreme nu l-a caracterizat pe Tihic; dragostea lui nu l-a împiedicat în fidelitatea lui. Pavel adaugă: „ca să cunoască cele despre voi și ca să vă mângâie inimile”. Acest lucru nu înseamnă să te amesteci în treburile altora, ci să arăți o grijă și o simpatie reală față de frați și de surori. Acest lucru arată cât de mult se bucură dragostea creștină în împărtășire.

² Nota redacției: Conform textului biblic, aici în versetul 8 se vorbește despre „circumstanțele” credincioșilor din Colose. Cu toate acestea, nota de subsol din CSV-Elberfelder la Coloseni 4.8 notează: „Alții citesc: ca să cunoașteți circumstanțele noastre [adică ale lui Pavel].” La fel nota de subsol GBV-2001: „ca să cunoașteți cele despre noi”.

Onisim (versetul 9)

Versetul 9

Coloseni 4.9: ... împreună cu Onisim, credinciosul și preaiubitul frate, care este dintre voi. Ei vă vor face cunoscut toate cele de aici.

„Onisim” era un sclav, care furase de la stăpânul său și fugise. Cumva, drumurile lui Pavel și Onisim s-au intersectat și harul lui Dumnezeu a lucrat în inima lui și a devenit mântuit.³ Acum era un „frate credincios și preaiubit” și trebuia să meargă cu Tihic la Colose și să ducă scrisoarea lui Filimon. Și el, ca și Tihic, s-a caracterizat prin credincioșie și dragoste. Cu toate acestea, nu ni se spune că el a predicat cuvântul, așa cum a făcut-o Tihic. Probabil că acest lucru se datorează faptului că Onisim era încă foarte tânăr în credință.

Aristarh și Marcu (versetul 10)

Versetul 10

Coloseni 4.10: Vă salută Aristarh, cel împreună-întemnițat cu mine, și Marcu, vărul lui Barnaba, despre care ați primit porunci (dacă va veni la voi, primiți-l!), ...

Următorii trei bărbați au fost convertiți din iudaism – „din circumcizie” (Coloseni 4.11). Ei au cerut ca Pavel să le transmită salutul lor credincioșilor din Colose. Primul dintre aceștia a fost „Aristarh”, „un macedonean din Tesalonic”, care a naufragiat împreună cu Pavel în insula Malta, în timpul memorabilei călătorii spre Roma (Faptele apostolilor 27.2; 28.1). Judecând după numele său, era probabil un prozelit păgân, care trecuse la iudaism, dar care s-a convertit la creștinism prin credința în Evanghelie. La fel ca și Tihic, Aristarh îl însoțise pe Pavel în cea de-a treia călătorie misionară (Faptele apostolilor 19.29; 20.4) și fusese folosit de Domnul pentru a predica și a învăța (Filimon 24). La un moment dat a fost arestat și întemnițat împreună cu Pavel. De aceea, Pavel îl numește „împreună-întemnițat cu mine”.

„Marcu” (Ioan Marcu, Faptele apostolilor 12.12), „vărul” (nepotul) lui Barnaba, a trimis și el salutul său. Cu doisprezece ani în urmă, se „despărțise” de Pavel și Barnaba în prima călătorie misionară (Faptele apostolilor 13.13; 15.3,8), dar după ce a recâștigat încrederea apostolului, a slujit din nou împreună cu el. Observă: Despre Marcu nu se spune că a fost un slujitor *credincios*, așa cum se spune despre Tihic, Onisim și Epafra. Probabil că acest lucru se datorează faptului că a eșuat în slujirea sa cu ei și i-a părăsit pe apostoli la Perga. Deoarece credincioșii din Colose știau probabil că Marcu eșuase, Pavel dorea ca ei să știe că Marcu își recâștigase încrederea fraților și că era din nou „folositor” în slujire (2 Timotei 4.11). De aceea, Pavel le recomandă credincioșilor din Colose să-l primească pe Marcu, dacă ar veni la ei. Deși Marcu a eșuat în slujba sa, el a fost condus mai târziu să scrie cea de-a doua Evanghelie, care Îl prezintă pe Domnul ca fiind Slujitorul desăvârșit. „Poruncile”, despre care vorbește Pavel, sunt poruncile

³ Întreaga poveste poate fi citită în epistola lui Pavel către Filimon.

Capitolul 4

apostolice care fuseseră date credincioșilor dintre păgâni (Faptele apostolilor 15.20,29; 16.4; 21.25).

Iust (versetul 11)

Versetul 11

Coloseni 4.11: ... și Isus, cel numit Iust, care sunt din circumcizie. Aceștia sunt singurii împreună-lucrători cu mine pentru Împărăția lui Dumnezeu care mi-au fost mângâiere.

„Isus numit Iust” trimite și el salutul său. Sfinții îl numeau „Iust” și nu Isus, deoarece se pare că ei credeau că numele „Isus” – „Numele care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2.9) - ar trebui să fie rezervat doar Domnului. Acest verset i-a determinat pe frați să îi încurajeze pe cei care primiseră numele Isus la naștere să își schimbe numele după convertire.

Frații menționați mai sus au fost o adevărată „mângâiere” pentru Pavel. Cuvântul grecesc tradus aici prin „mângâiere” nu se găsește în niciun alt loc din Sfânta Scriptură. Aceasta înseamnă ceva de genul: a consola, a înveseli din nou. Faptul că Pavel a primit „mângâiere” de la frați arată că el simțea pierderea libertății sale și că îi lipsea cu adevărat părtășia de care se bucurase înainte între frați.

Epafra (versetele 12,13)

Versetele 12,13

Coloseni 4.12,13: Vă salută Epafra, care este dintre voi, rob al lui Hristos Isus, luptându-se întotdeauna pentru voi în rugăciuni, ca să fiți desăvârșiți și împliniți în toată voia lui Dumnezeu. Pentru că mărturisesc despre el că se ostenește mult pentru voi și pentru cei din Laodicea și pentru cei din Ierapole.

Pavel trimite apoi salutări din partea a trei credincioși dintre păgâni care erau cu el la Roma. Primul dintre ei este „Epafra”, care era din Colose („care este dintre voi”). Pavel subliniază că acest om avea un mare zel pentru rugăciune. El era un slujitor capabil al Cuvântului (Coloseni 1.7) și se presupune în general că adunarea din Colose a luat naștere prin lucrarea sa. Dar se pare că cea mai importantă slujire a sa a fost aceea că s-a rugat pentru alții. Fiind în captivitate împreună cu Pavel, el a fost separat de frații săi din biserica sa de acasă, dar s-a rugat pentru ei. Așa cum am menționat în comentariile noastre la Coloseni 1.9, poate că cel mai mare serviciu pe care îl putem face sfinților este să ne rugăm pentru ei.

Din modul în care Pavel vorbește aici despre rugăciune, este clar că este vorba de o luptă spirituală. El spune că Epafra „se luptă întotdeauna pentru voi în rugăciuni”. Există duhuri rele „în locurile cerești” (Efeseni 6.12) - sfera activității spirituale - care lucrează pentru a împiedica rugăciunile sfinților (Daniel 10.12,13). De aceea, trebuie să fim permanent în rugăciune, „stăruind în rugăciune” (Coloseni 4.2).

Epafră s-a îngrijit de credincioșii din Colose cu „multă osteneală”. Așadar, avea o inimă de pastor. Marele scop al rugăciunilor sale era ca sfinții din Colose să fie „desăvârșiți și deplin încredințați în toată voia lui Dumnezeu”. Acest lucru se referă la faptul că sfinții sunt întemeiați în adevărul tainei lui Dumnezeu. Și Pavel s-a rugat pentru aceasta (Coloseni 1.9). Din nefericire, sfinții din Colose nu au atins niciodată acest țel - în ciuda rugăciunilor și eforturilor lui Pavel, Epafră și ale altora. În decurs de patru sau cinci ani, acești sfinți din provincia Asia s-au îndepărtat de Pavel și de învățătura lui (2 Timotei 1.15). Într-adevăr, ei nu s-au îndepărtat de Domnul. Ei au rămas creștini, pentru că renunțarea la mărturisirea Domnului Isus Hristos ar însemna într-adevăr apostazie; și niciun creștin adevărat nu va face așa ceva. Dar ei nu au mai vrut să fie puși în legătură cu învățătura lui Pavel, pentru că aceasta implica rușine și persecuție (2 Timotei 1.8,16-18).

Zelul și grija lui Epafră nu se îndreptau numai către credincioșii din biserica sa de acasă din Colose, ci și către „cei din Laodiceea [14 km de Colose] și cei din Ierapole [19 km de Colose]”. El știa că învățătura rea îi va „roade ca o cangrenă” (2 Timotei 2.17) și că aceste adunări vecine vor fi și ele amenințate de presupusa cunoaștere superioară.

Luca și Dima (versetul 14)

Versetul 14

Coloseni 4.14: Vă salută Luca, doctorul preaiubit, și Dima.

„Luca, doctorul preaiubit”, a trimis și el salutul său. Se pare că Luca a rămas alături de Pavel până la sfârșitul vieții acestuia (2 Timotei 4.11). Și „Dima” a trimis salutul său. Dar nu se spune nici un cuvânt despre el. Pavel nu spune dacă el era „iubit” sau „credincios”, așa cum vorbea despre ceilalți. Acest lucru ne face să ne întrebăm dacă nu cumva Dima se rătăcise în sufletul său și Pavel nu avea nimic lăudabil de spus despre el. În scrisoarea sa către Filimon, care este anexată la această scrisoare (Filimon 24), vorbește despre el în același mod. Data următoare, când citim despre Dima, aflăm despre el de la Pavel doar: „Dima m-a părăsit, iubind veacul de acum” (2 Timotei 4.10). Pavel nu spune că Dima a plecat în „lumea de acum, cea rea”, o expresie pe care el o folosește în scrisoarea sa către Galateni (Galateni 1.4). Prin urmare, Dima nu plecase pur și simplu și devenise desfrânat, ci el interpretase principiile creștine într-un mod lumesc, iar acest lucru l-a determinat să ia o cale diferită de cea pe care mergea Pavel.

Nimfa (versetele 15.16)

Versetele 15.16

Coloseni 4.15,16: Salutați-i pe frații din Laodiceea și pe Nimfa și adunarea din casa lui. Și, când epistola va fi citită între voi, faceți să fie citită și în adunarea laodiceenilor și să o citiți și voi pe cea din Laodiceea.

Pavel dorea ca credincioșii din Colose să transmită salutul său adunării din Laodiceea, care se afla în apropiere - și în special lui „Nimfa”, în casa căruia se țineau întâlnirile. El a dorit ca scrisoarea către credincioșii din Colose să fie citită și de adunarea din Laodiceea, după ce fusese citită de credincioșii din Colose. Și invers, a dorit ca scrisoarea „din Laodiceea” să fie citită credincioșilor din Colose, deoarece cele două scrisori se completau reciproc. Prin urmare, mulți învățători ai Bibliei cred că scrisoarea „din Laodiceea” a fost scrisoarea lui Pavel către Efeseni. Dar de ce ar fi trebuit credincioșii din Laodiceea să aibă scrisoarea pe care Pavel o scrisese credincioșilor din Efes? F.G. Patterson și alții explică astfel: deoarece scrisoarea către credincioșii din Efes *nu era adresată* bisericii în sine, ci „sfinților și credincioșilor” din acea zonă, era o scrisoare circulară care urma să fie transmisă mai departe; cu toate acestea, J.N. Darby remarcă, că nu există prea multe elemente care să susțină această idee.⁴ Dacă credincioșii din Laodiceea ar fi pus la inimă adevărul prezentat în epistola către Coloseni, ar fi fost salvați de la alunecarea spirituală (Apocalipsa 3.14-21). Ei alunecaseră atât de jos, încât nu se mai țineau strâns de Capul bisericii, ci Îl puneau în afara ușii!

Arhip (versetul 17)

Versetul 17

Înainte de a încheia scrisoarea, Pavel îi adresează un cuvânt de încurajare lui „Arhip”:

Coloseni 4:17: Și spuneți-i lui Arhip: „Ia seama la slujba pe care ai primit-o în Domnul, ca să o împlinești!”

Arhip era probabil fiul lui Filimon și al lui Apfia, deoarece este menționat împreună cu ei în casa lor (Filimon 1,2). Se pare că era neglijent în lucrarea pe care Domnul îi dăduse să o facă și de aceea avea nevoie de un cuvânt de încurajare. Mulți oameni talentați și capabili în mărturia creștină de astăzi au nevoie de aceeași încurajare. În loc să își folosească darul, ei își dedică atenția lucrurilor pământești și lumești. Poate că Arhip a obosit și s-a descurajat. Oricare ar fi cazul nostru, dacă Domnul ne-a dat ceva de făcut pentru El, trebuie să o facem cu plăcere (Galateni 6.9; 1 Corinteni 15.58). Ne-a dat Domnul o sarcină, pe care să o facem pentru El? Atunci ar trebui să „luăm seama” să o facem.

Autenticitatea epistolei (versetul 18)

Versetul 18

Pavel încheie scrisoarea adăugând:

Coloseni 4.18: Salutul este cu mâna mea, a lui Pavel. Amintiți-vă de lanțurile mele. Harul fie cu voi! Amin.

⁴ Vezi nota de subsol din traducerea lui Darby la Efeseni 1.1: „Ar putea fi interesant de amintit că, deși expresia „în Efes” se găsește în aproape toate copiile, multe autorități au lăsat-o la o parte. Unii au privit-o ca pe un fel de scrisoare circulară fără o justificare suficientă (compară cu Coloseni 4.16).”

Capitolul 4

Acesta era un obicei al său, pentru că erau oameni care falsificaseră o scrisoare și o dăduseră drept o scrisoare de la Pavel (2 Tesaloniceni 2.2). Faptul că Pavel a semnat scrisoarea cu mâna sa a conferit scrisorii autenticitate. Acesta a fost obiceiul lui Pavel (1 Corinteni 16.21; Galateni 6.11; 2 Tesaloniceni 3.17).

Tradus din *The Epistle of Paul to the Colossians. The Mystery – „Christ in You The Hope of Glory”*

Hamer Bay, Canada (Christian Truth Publishing) 2018

E-Book, Iulie 2018 (Versiunea 3.2)